

ΠΙΣΤΕΥΩ ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΜΟΥ

Όλες οί στατιστικές και οί έρευνες, πού γίνονται κατά καιρούς, φίλοι, τὸ λένε καθαρά και ζάστερα, πώς οί νέοι στό σύνολό τους (πάνω ἀπό 90%) πιστεύουν στόν Θεό, ὅμως δέν ἐκκλησιάζονται, δέν προσεύχονται, δέν ἀκολουθοῦν τήν πνευματική ζωή. Δηλαδή τοὺς λείπει σαφῶς ἡ πρακτική!

Οί δικαιολογίες εἶναι πολλές. Οί κληρικοί, δέν κατανοοῦν αὐτά πού γίνονται και λέγονται στήν Ἐκκλησία, δέν μποροῦν νά σηκωθοῦν τὸ πρωί, τέτοια...

Δέν θά ἀσχοληθοῦμε με τις δικαιολογίες, γιατί δέν τις θεωροῦμε σοβαρές! Ὅχι γιατί ὅλα ὅσα λένε λίγο ἢ πολὺ δέν ὑφίστανται. Ἀλλά νά, ὑπάρχουν και οί καλοί κληρικοί (ὅπως και οί καλοί γιατροί ἢ οί καλοί καθηγητές, πού πάντα ψάχνουμε και βρίσκουμε), γιά νά κατανοήσουμε πρέπει νά ἀσχοληθοῦμε κιόλας (ὅπως κάνουμε και με τόσα ἄλλα στή ζωὴ μας ὅπως τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου μας, τοὺς ὑπολογιστές, ἀλλά και τὰ βιντεοπαιχνίδια και τόσα ἄλλα) και δέν εἶναι θέμα ὥρας (πῶς σηκωνόμαστε τὸ πρωί γιά τὸ σχολεῖο, πῶς πηγαίνουμε ὅλη τὴ νύχτα στίς διασκεδάσεις και ποτὲ σὲ μιὰ ἀγρυπνία, πού τελειώνει λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα;).

Αὐτὸ πού θέλουμε νά δοῦμε σὲ βάθος εἶναι ἡ αἰτία. Και ἡ αἰτία βρίσκεται σαφῶς σ' ἐκεῖνο πού λέμε:

«Πιστεύω με τὸν τρόπο μου»!

Πού σημαίνει ὅτι ὁ καθένας μας, ἀφοῦ δέν μπορεῖ με τίποτα νά ἀποφύγει τὴν ἔμφυτη πίστη στόν Θεὸ (πολὺ σωστὰ εἶπαν ὅτι ἄθεοι δέν ὑπάρχουν, μονάχα εἰδωλολάτρες ὑπάρχουν), τότε ἐφευρίσκει μιὰ προσωπική θρησκεία. Μιὰ θρησκεία πού δέν τὸν ἐνοχλεῖ καθόλου, μιὰ θρησκεία πού τοῦ κολακεύει ὅλα του τὰ πάθη και τις ἀδυναμίες, μιὰ θρησκεία δική του, πού τὸν βολεῦει ἀπολύτως!

Πρόκειται γιά μιὰ κατάσταση πού θυμίζει τὸν...

Ἄιχμαν, ἐκεῖνο τὸν ἐγκληματία πολέμου τῶν Ναζι, ὁ ὁποῖος ἔλεγε πώς... πιστεῦε στόν Θεό! Ποιὸν Θεὸ ὅμως; Ἐκεῖνον «πού δέν κατέκρινε τὴν ἁμαρτία και δέν καταδίκασε κανένα», ὅπως ἔλεγε! Ἔτσι τὰ εἶχε καλά με τὴ φυσική ροπή πού ὡς ἄνθρωπος εἶχε νά πιστεύει στόν Θεό, ἕνα «θεὸ» ὅμως πού δέν θά τοῦ δημιουργοῦσε πρόβλημα στὰ τόσα και συνάμα φοβερὰ ἐγκλήματά του!

Ὅποτε ἔτσι «βόλευε», ὅπως πιστεῦε, και τὴ συνείδησή του!

Ἔτσι, ὅμως, μιλάμε τελικὰ γιά ἕνα Θεὸ ἢ μιὰ πίστη ἢ μιὰ θρησκεία τοῦ... βολέματος! Τῶν συμφερόντων μας καθαρά! Πού δέν χρειάζεται νά μετανοήσεις γιά τίποτα, οὔτε και ν' ἀγωνιστεῖς γιά κάτι, πού δέν ἀπαιτεῖ ν' ἀποκαταστήσεις τις ἀδικίες και τὰ ἐγκλήματα πού ἔκανες, πού δέν ζητᾷ ν' ἀπαρνηθεῖς τὰ πάθη και τις ὅποιες ἁμαρτωλές σου συνήθειες, ν' ἀπορρίψεις τις λανθασμένες σου ἀπόψεις και θεωρήσεις, νά ὑπερβεῖς τὸν ἁμαρτωλὸ ἑαυτό σου και νά τὸν ἀλλάξεις και νά τὸν κάνεις ὅπως τὸν θέλει ὁ Θεός, δηλαδή Ἅγιο.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ μᾶς θυμίζει δύο γεγονότα τοῦ Εὐαγγελίου.

1. Τὸ ἕνα εἶναι με τὴ Σαμαρείτιδα, τὴν μετέπειτα Ἁγία Φωτεινή. Ἀφοῦ συνομίλησε με τὸν Χριστὸ και πείστηκε ὅτι πράγματι Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, δέν τὴν κράτησε αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψη και τὴν πίστη της μονάχα γιά τὸν ἑαυτό της, ἀλλά ἔτρεξε νά τὸ πει και στοὺς συμπατριῶτες της. Κι ἐκεῖνοι ἔτρεξαν ἀμέσως κοντὰ Του σύσσωμοι (ἄραγε δέν εἶχαν δουλειές, προβλήματα, ὄρες κατάλληλες και μή;). Κι ὅταν με τὴν ὅλη ἐπικοινωνία, πού εἶχαν μαζί Του, πείστηκαν πώς πράγματι Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, τί ἔκαναν; Τὸν παρεκάλεσαν νά μείνει μαζί τους. Κι Ἐκεῖνος δέχθηκε κι ἔμεινε μαζί τους δύο ἡμέρες (βλ. Ἰω. 4, 40).

2. Τὸ ἄλλο εἶναι μὲ τὸν δαιμονισμένο τῶν Γαδαρηνῶν. Ἐκεῖνο τὸν τραγικὸ ἄνθρωπο ποὺ ὑπέφερε ἀπ' τὴ «λεγεώνα» τῶν δαιμόνων, ποὺ εἶχαν κατασκηνώσει στὴν ψυχὴ του! Ὅταν τὸν θεράπευσε ὁ Χριστὸς διώχνοντας τους ἀπ' αὐτὸν καὶ στέλνοντάς τους στὴν ἀγγέλη τῶν χοίρων, τί ἔκαναν οἱ συμπατριῶτες του; Παρακαλοῦσαν τὸν Χριστὸ «ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν»! Νὰ φύγει ἀπ' αὐτούς! Ἄν κι ἔβλεπαν κατάπληκτοι τὸ θαῦμα, ἂν καὶ θὰ ἠσύχαζαν πλέον ἀπ' τὸν ταλαίπωρο ἐκεῖνο δαιμονισμένο συμπατριώτη τους, ὥστόσο δὲν ἤθελαν νὰ μείνει μαζί τους ὁ Χριστὸς!

Ἄραγε γιὰ ποιὸ λόγο ἦταν ὁ Χριστὸς ἀνεπιθύμητο πρόσωπο γι' αὐτούς; Διότι ἔβλαψε καίρια τὰ συμφέροντά τους! Ὁ Νόμος τότε ἀπαγόρευε νὰ τρώγουν οἱ ἄνθρωποι τὸ χοιρινὸ κρέας κι ἐκεῖνοι περιφρονώντας τὸν, εἶχαν ὀλόκληρα κοπάδια ἀπὸ χοίρους! Κι ἐπειδὴ θὰ ἔκαναν κι ἄλλες τέτοιες παραβάσεις τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ, φοβήθηκαν ὅτι θὰ εἶχαν πολλές τέτοιες «ἀπώλειες»! Ὅποτε ποῦ κατέληξαν; Ὅχι στὸ νὰ μετανοήσουν, νὰ ἀλλάξουν ζωὴ, νὰ ζητήσουν συγγνώμη ἀπ' τὸν Θεὸ καὶ νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὸ Νόμο Του, ἀλλὰ στὸ νὰ φύγει ὁ Χριστὸς ἀπὸ κοντὰ τους!

Τὸ ἴδιο δὲν κάνουμε κι ἐμεῖς; Τὸν ἀναγνωρίζουμε ὡς Θεὸ – καὶ οἱ Γαδαρηνοὶ δὲν τὸ ἀμφισβήτησαν ποτὲ αὐτὸ ἀφοῦ εἶχαν μείνει κατάπληκτοι ἀπ' ὅσα εἶδαν – ἀλλὰ δὲν Τὸν θέλουμε κοντὰ μας, γιὰ νὰ μὴ βλαφτοῦν τὰ... συμφέροντά μας!

Καὶ ποιά εἶναι αὐτά; Μὰ ἡ φιληδονία μας, οἱ ἁμαρτωλές μας συνήθειες καὶ ἀγάπες, τὰ πάθη μας, τὸ ξεστράτισμά μας ἀπ' τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ!

Πόσο διαφορετικὲς εἶναι οἱ δύο αὐτὲς περιπτώσεις! Οἱ μὲν Τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μείνει καὶ οἱ ἄλλοι νὰ φύγει! Ἀκριβῶς στὸ σημεῖο αὐτὸ βρίσκεται τὸ ὅλο πρόβλημα καὶ τῆς δικῆς μας ἐποχῆς καὶ τῶν σημερινῶν νέων καὶ ὅποιων ἄλλων θέλετε.

Στὸ πόση διάθεση ἔχουμε νὰ (ξε)φύγουμε ἀπ' τὸν ἀπρόσωπο Θεὸ (ποὺ δὲν ἔχει καὶ πολὺ μεγάλη διαφορὰ ἀπ' «Τῷ ἀγνώστῳ Θεῷ» τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων) καὶ νὰ καταλήξουμε στὸν προσωπικὸ Θεὸ προσαρμόζοντας τὰ πάντα στὴ ζωὴ μας, σύμφωνα μὲ τὸ δικό Του θέλημα καὶ τὸν νόμο Του κι ὄχι μὲ τὸ δικό μας!

Τί θὰ πεῖ εἶμαι Χριστιανός, ἀλλὰ δὲν πηγαίνω στὴν Ἐκκλησία; Εἶναι σὰν αὐτὸν ποὺ λέει πῶς εἶναι πιανίστας, ἀλλὰ δὲν παίζει μὲ τὸ πιάνο! Ἦ εἶναι ἀθλητής, ἀλλὰ δὲν πηγαίνει ποτὲ στὸ στίβο! Ἦ εἶναι ὀπαδὸς τῆς τάδε ὀμάδας, ἀλλὰ δὲν θέλει οὔτε ν' ἀκούει, οὔτε νὰ βλέπει, οὔτε καὶ νὰ διαβάξει κάτι γι' αὐτήν!

Δηλαδή ἀπουσιάζει ἀπολύτως ἢ πρακτικῇ.

Ἄλλ' αὐτὴ ἡ δήλωση δὲν δείχνει σαφῶς ὅτι αὐτὸς δὲν εἶναι πιανίστας, οὔτε ὁ ἄλλος ἀθλητής, οὔτε καὶ ὁ τρίτος «φιλάθλος»; Ἔτσι κι αὐτὸς ποὺ τὰ λέει αὐτὰ σαφῶς δὲν εἶναι Χριστιανός!

Λοιπὸν, δὲν μπορεῖ νὰ πιστεύει κανεὶς μὲ... τὸν τρόπο του! Καλύτερα νὰ λέει πῶς μὲ κανένα τρόπο δὲν θέλει νὰ πιστεύει! Εἶναι πιὸ καθαρὸ, κι ἂν θέλετε, πιὸ ἔντιμο αὐτό!

Μόνον ποὺ στὴν περίπτωση τῶν Γαδαρηνῶν, ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο...

Ὁ δαιμονισμένος ἄνθρωπος ποὺ ἔγινε καλὰ παρακαλοῦσε τὸν Χριστὸ νὰ δεχθεῖ νὰ Τὸν ἀκολουθήσει. Ὁ Χριστὸς ὅμως δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεψε αὐτό, ἀλλὰ τοῦ εἶπε νὰ ἐπιστρέψει στὸ σπίτι του καὶ νὰ διηγῆται ὅσα τοῦ ἔκανε ὁ Θεός. Κι ἐκεῖνος ὄχι μόνον πῆγε στὸ σπίτι του, ἀλλὰ καὶ γύριζε ὅλη τὴν πόλη κηρύσσοντας ὅσα θαυμάσια τοῦ ἔκανε ὁ Χριστὸς (Λουκ. η' 26-39).

Ἔτσι θὰ ὑπάρχουν πάντα κι ἐκεῖνοι, δίπλα μας κι ἀνάμεσά μας, ποὺ δὲν θὰ μᾶς ἀφήνουν νὰ ἠσυχάζουμε διηγούμενοι ὅσα θαυμάσια κάνει καὶ στὴ δική τους τὴ ζωὴ ὁ Χριστὸς, αὐξάνοντας ἔτσι τὶς τύψεις σὲ ὅλους ἐμᾶς ποὺ θέλουμε νὰ πιστεύουμε «μὲ τὸν τρόπο μας», δηλαδή κατὰ τὰ ἁμαρτωλὰ συμφέροντά μας, κι ὄχι ὅπως Ἐκεῖνος ἐπιθυμεῖ...

Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος «Ορθόδοξος Τύπος» τῆς 16/7/2010

